

ΣΟΙ ΤΗ ΝΕΑ ΡΩΜΗ Η ΕΝ ΑΛΩΣΕΙ ΑΝΑΛΩΤΟΣ ΠΟΛΙΣ ΚΑΙ Η ΖΩΣΑ ΚΑΙ ΑΝΘΙΣΤΑΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

Σταυραναστάσιμο και εν αντινομία το βίωμα της πολυκλαύστου αλώσεως για την όπου γης αείφωτη Ρωμηοσύνη, η οποία βιώνει ως Σταυρικό Γολγοθά το «*εάλω η Πόλις*» αλλά εν ταυτώ ανίσταται και αναγεννάται φέρουσα και αγγέλουσα το Σταυραναστάσιμο μήνυμα τους επιγενομένους βλαστούς, ότι «ιδού ίσταται ζώσα και ανθισταμένη», όπως Σταυραναστάσιμο είναι και το οντολογικό βίωμα της πολυμαρτυρικής και καθηγιασμένης Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας. Και αν οι αλλαχού της υφηλίου επιγενόμενοι βλαστοί της Ρωμηοσύνης συνθέτουν εκφώνως την «*θρηνωδία*» της αλώσεως της Προκαθημένης Κωνσταντινουπόλεως, εντούτοις ο υπαρξιακών διαστάσεων σταυραναστάσιμος πόνος της πολιτικής Ρωμηοσύνης βιούται «*εν σιγή*», όπως μόνο η Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδα Εκκλησία και οι συν αυτή ζώντες και ανθιστάμενοι, ολίγοι και συνάμα αμέτρητοι Ρωμηοί βιώνουν με μοναδικά απερινόητο και ακατάληπτο για τους αμνήτους πολλούς τρόπο την αλωθείσα κατά το «*έξωθεν δέμας*» αγιοτόκο και αγιοτρόφο θεοτοκοσκεπάστο πόλη, αλλά και αεί ζώσα και ανθισταμένη κατά το «*έμψυχον αυτής ταμείον*».

Παράδοξη η αντινομία της χαρμολύπης του Σταυρού της αλώσεως όταν αυτή μπολιάζεται με την κεκρυμμένη ζωηφορία της Αναστάσεως ως επιβιώσεως της ακαταβλήτου Ρωμηοσύνης εντός του κτιστού χωροχρόνου. Τούτο το μυστήριο της εν σιωπή και εν υπερβατική σιγή βιώσεως της «*σαγήνης της αιχμαλωσίας*», όπως γράφει ιδιοτύπως και εξόχως μυσταγωγικώς ο αιίδιμος πολύσοφος Μητροπολίτης Πέργης Ευάγγελος (+2018) δυνάμεθα να το βιώσουμε ομοθυμαδόν κοινωνούντες το απόσταγμα της ενήδονης γραφής του ως άνω Φαναριώτου Ιεράρχου, ο οποίος γράφει: «*Έμεινα με τις σκέψεις μου. Και συγκλονίζομαι με την αλήθεια αυτού του περίπυστου τόπου. Με τα άφθαρτα ίχνη της συνεχιζόμενης έσχατης εξόδου μας. Νομίζουμε πως νεκρώθηκαν και σιωπάνε. Μα αυτά, σαν αντιφωνήτριες κάποιας επίλεκτης κληρουχίας, αντιφθέγγονται πικρά με τα γεράματά τους. ...Θέλω να μιλήσω για τη σαγήνη της αιχμαλωσίας αυτού του τόπου. Και φοβούμαι να μην οδηγηθώ σ' έναν άκρατο ιδεαλισμό. Μα εγώ όσο βλέπω την εκκλησούλα που δεν φέγγει, άλλο τόσο βλέπω και την καρδιά μας που καίει. Κι αν δεν βλέπω τα κορίτσια να της στολίζουν το εικόνισμα, βλέπω τη Ρωμηοσύνη να της χρυσώνει το προσκνητάρι στις σελίδες της. Κι είναι αυτή η φωνή εκείνο το ανάμεικτο, πικρό και ηδύ αίσθημα, που το λένε «*πόνος υπάρξεως*».*

Όταν ο οποιοσδήποτε εραστής της Πολιτικής Ρωμηοσύνης αναγιγνώσκει τους στίχους του Κ.Π.Καβάφη: «*Η Πόλις θα σε ακολουθεί. Στους δρόμους θα γυρνάς τους ίδιους. Και στις γειτονιές τις ίδιες θα γερνάς*», σχεδόν αναπόδραστα συντελείται η αναγωγή της ιστορικής μνήμης στα γραφόμενα του βυζαντινού ιστοριογράφου Μιχαήλ Δούκα, ο οποίος θρηνωθεί για την αλωθείσα Πόλη, την Προκαθημένη Μητρόπολη των πόλεων, και τελεί ιεροπραξία μνημοσύνης διά της εμπόνου γραφής του: «*Ω Πόλις, Πόλις πόλεων πασών κεφαλή, ω Πόλις, Πόλις, Χριστιανών καύχημα και βαρβάρων αφανισμός, ως Πόλις, Πόλις, άλλη παράδεισος φυτευθείσα προς δυσμάς, έχουσα ένδον φυτά παντοία βρίθοντα καρπούς πνευματικούς.*

Πού σου το κάλλος παράδεισε; Πού σου η των χαρίτων του πνεύματος ευεργετική ρώσις ψυχής τε και σώματος; Πού τα των Αποστόλων του Κυρίου μου σώματα τα προ πολλού φυτευθέντα εν τω αειθαλεί παραδείσω, έχοντα εν μέσω τούτων το πορφυρούν ιμάτιον, την λόγχην, τον σπόγγον, τον κάλαμον, άτινα ασπάζοντες εφантаζόμεθα τον εν σταυρώ υψωθέντα οράν; Πού τα των Οσίων λείψανα; Πού τα των Μαρτύρων; Πού τα του μεγάλου Κωνσταντίνου και των λοιπών Βασιλέων πτώματα; Αι αγυιαί, τα περίαυλα, αι τρίοδοι, οι αγροί, οι των αμπέλων περιφραγμοί, τα πάντα πλήρη, μεστά λειψάνων αγίων, σωμάτων ευγενών, σωμάτων αγενών, ασκητών, ασκητριών...

Ω ναέ, ως επίγειε ουρανέ, ω ουράνιον θυσιαστήριον, ω θεία και ιερά τεμένη, ω κάλλος εκκλησιών, ω βίβλοι ιεραί και Θεού λόγια, ω νόμοι παλαιοί τε και νέοι, ω πλάκαι γραφείσαι Θεού δακτύλω, ω Ευαγγέλια λαληθέντα Θεού στόματι, ω θεολογίαι σαρκοφόρων αγγέλων, ω διδασκαλίαι πνευματοφόρων ανθρώπων, ω παιδαγωγίαι ημιθέων ηρώων, ω πολιτείαι, ω δήμος, ω στρατός υπέρ μέτρον το πριν, νυν δ' αφανισθείς ως ποντιζομένη ναυς εν τω πλειν, ω οικίαι και παντοδαπά παλάτια και ιερά τείχη, σήμερον συγκαλώ πάντα και ως έμψυχα συνθρηνώ, τον Ιερεμίαν έχων έξαρχον της ελεεινής τραγωδίας...

Φρίζον, ήλιε, και συ, γη, στέναζον εις την παντελή εγκατάλειψιν την γενομένην εν τη ημετέρα γενεά παρά του δικαιοκρίτου Θεού διά τας αμαρτίας ημών. Ουκ εσμέν άξιοι ατενίσαι το όμμα εις ουρανόν, ει μη μόνον κάτω νενευκότες και εις γην τα πρόσωπα θέντες κράζωμεν: «Δίκαιος ει, Κύριε, ηνομίσαμεν, ηδικήσαμεν παρά πάντα τα έθνη. Και πάντα, α επήγαγες ημίν, εν αληθινή και δικαία κρίσει επήγαγες. Πλην φείσαι ημών, Κύριε δεόμεθα».

Η ιστορική νομοτέλεια του κτιστού χωροχρόνου αναιρείται στην εν αλώσει ανάλωτη Θεοτοκούπολη επτάλοφη εν κόλποις Φαναρίου Πολίτικη Ρωμηοσύνη, η οποία ως άλας εγείρει αισθήσεις καθαιρώντας «το πκρόν της αλώσεως ποτήριον». Αυτή την άρση της ιστορικής νομοτέλειας πιστοποιεί βιωματικώς ο μυσταγωγικός κάλαμος του εν αιιδίμοις Ιεράρχαις Φαναρίου Μητροπολίτου Πέργης Ευαγγέλου, ο οποίος γράφει: «η Ρωμηοσύνη πορεύεται με τη δυναμική του ιστορικού της βάθους. Με την αυταπάρνηση μπροστά στο υπαρξιακό της θαύμα. Με την ελπίδα της για προσπέλαση σε χρόνους ευχερείς. Σ' αυτά ενυπάρχουν η ωραιότητα και το άρωμά της. Οι πιθανές ενοράσεις, τα θροΐσματα και οι ιριδισμοί. Οι ξεχωροί ήχοι και τα χρώματα. Ο στοχασμός, η ποίηση και το πάθος. Η αισθαντική καρδιά για τη χάραξη του συνεχούς παρόντος... Στη διόδευση της Ρωμηοσύνης στέκομαι συντετριμμένος. Λες κι από ώρα σε ώρα γιγαντώνεται μέσα στο χρόνο. Και καθώς φλογίζεται σε ιδέα, μοιάζει να αγγελοποιεί το σύνθρονό της. Να συγκεκριμενοποιεί το άγγελμα και το όραμά της. Και να αναζωπυρώνει την ασύλληπτη ουσία της. Δείχνει το νόημα των αγγελμάτων της από το αξεπέραστο Φανάρι. Αυτή την αείμορφη και ακατάλυτης μεγαλοσύνης εστία. Και θα το επαναλάβω. Όταν γύρω μας περισφύγγεται το «κατ' αίσθησιν», αναζητείται το «υπέρ αίσθησιν». Και όταν εξατιμίζεται το «κατ' άνθρωπον», επιδιώκεται το «υπέρ λόγον».

Άπαντα τα γενόμενα, εστώτα και εσόμενα της Κωνσταντινουπόλεως, άπαντα τα ορώμενα και αόρατα, τα ζώντα και κεκοιμημένα φέρουν σφραγίδα χάριτος και οντολογία υπερβατικού ονείρου, ενός ατελευτήτου «ηδυπαθούς ανερμηνεύτου ονείρου, όπως γράφει χαρακτηριστικά ο Θεμιστοκλής Αθανασιάδης - Νόβας, ο οποίος καταθέτωντας την βιωματική εμπειρία του εντός του ηδυπαθούς ονείρου της προκαθημένης και σαηηνευτικής βασιλεύουσας, αναφέρει ότι: «καμία πόλη δεν ασκεί τη γοητεία της Κωνσταντινούπολης. Την προηγούμενη νύκτα πριν την αντικρίσεις, θα ονειρευτείς το πιο παράξενο όνειρο της ζωής σου. Θα δεις πολιτείες των παραμυθιών με κρυσταλλένια και μαρμάρινα παλάτια, θα δεις

θησαυρούς χρυσάφι και πεντάμορφες με τα ξανθά μαλλιά. Θα δεις λεφούσια καβαλάρηδες και βασιλιάδες σαν τον ήλιο. Θα δεις τάφους και κρεβάτια ερωτικά, πολέμους κι αγάπες, ζωή και θάνατο. Ένα φανταστικό, ηδύπαθο, τερατώδες, ανερμήνευτο όνειρο. Κανείς ονειροκρίτης δεν το εξηγεί. Το εξηγεί αυτή μόνο, η Κωνσταντινούπολη. Γιατί η Κωνσταντινούπολη είναι το φίλτρο των ονείρων, είναι η χρυσόσκονη των παραμυθιών, το χασίς, το όπιο. Κι είναι η ίδια παραμύθι και όνειρο. Είναι η χαλιμά καμωμένη πόλη».

Σε αυτή την εν αλώσει ελευθέρα Παναγιοσκέπαστη Μητρόπολη της υψηλίου ίσταται και ανθίσταται, ζει και πορεύεται η εν αλώσει ανάλωτος πολιτική Ρωμηοσύνη, η οποία είναι το άλας, έστω και ολίγιστο, για όλες τις αισθήσεις που προσφέρει ως υπέρλογες βιωματικές εμπειρίες η πρεσβυτέρα και αεί αναγεννωμένη Κωνσταντινούπολη. Τούτο το μυστήριο της Πόλεως βιώνει μοναδικά η πολιτική Ρωμηοσύνη σε έναν ατέρμονα διάλογο χαρμούλης, παρελθόντος, παρόντος και μέλλοντος, που υπερβαίνει την οντολογία του κτιστού χωροχρόνου και προσλαμβάνει διάσταση υπερβατικής αποκαλύψεως. Ο Πέργης Ευάγγελος αποκαλύπτει αυτή την αμφίδρομη οντολογική σχέση της Πόλεως με την πολιτική Ρωμηοσύνη και άπαντα τον κόσμο γράφοντας και περιγράφοντας την «ενοραματική ενατένιση» του συναμφοτέρου ζεύγους Πόλεως και Ρωμών, ως εξής: «*Η Πόλη χαιρετίστηκε για την μαγεία της. Και για την αρχοντιά της. Και μπήκε στο ρυθμό της «Πόλης των ονείρων»... Έτσι μπήκε και στη ζωή μας. Και «εν χάρτη της ψυχής ημών γεγραμμένη» υπάρχει. Της χρωστούμε άπειρες στροφές του νου. Πλοκές της σκέψης. Λόγο πολύ οφείλουμε στην Πόλη, ραντισμένο με αισθήματα ποικίλα. Γεμάτα από χρώμα θαυμασμού. Δανεισμένο από τη μυστικοπάθεια κι από την κατανυκτικότητα της. Όλα, μεσ' από την ενατένιση του μυστηρίου της. Του αξεπέραστου και του αξέχαστου. Σε αδιάκοπη συνομιλία μαζί μας. Κι εμείς με τη σιωπή του.*

Η Πόλη μάς πολιορκεί. Αισθηματικά και υπαρξιακά. Και τώρα που μας κουράζει με την αλλαγμένη καθημερινότητά μας. Αλλά μας προσφέρει έναν ενδότερο καθαρό των αισθήσεων, ωθώντας μας να στοχαστούμε πάνω σε «ποιητικές αλήθειες».

Με τα δονίσματα του ρυθμού της πάντα η Πόλη. Σε μιά διαχρονική λιθογραφία ανάμεσα στους λόφους της. Σα μιά ζωντανή ιερογραφία, με τους θρύλους και τη μεταφυσική της νευρότητα. Δεν άλλαξε και «το νυν έχον» της. Με τα κράζοντα και τα σιωπηρά της. Λόγος και τα τελευταία «από σιγής προερχόμενος»...

Η Πόλη κρατάει τη θεόδοτη χάρη της. Λειτουργούμενη, συνεχίζει μυστικολογικά και εκκλησιολογικά τη θεία ευθύνη της. Μέσα σε μια πολυμερή υπαρξιακή αγωνία ζωής. Και έχοντας την άκτιστη δυναμική της θείας ενεργείας. Και στην αισθητική συμπαράσταση της σοφίας του Θεού, του Λόγου του Θεού. Που παραμένει πάντα ακουστός...».

Η Πολιτική Ρωμηοσύνη ως «ελευθέρα πολιορκημένη» υπερβαίνει τα δεσμά του ιστορικού γίνεσθαι. Κλυδωνίζεται αλλ' ου καταποντίζεται. Δέχεται τραύματα, αλλ' ου καταπίπτει υπό των ελκών. Διαψεύδει τις απανταχού κράζουσες πικρόχολα και παράφωνα Κασσάνδρες ότι «έφθασε το τέλος», αλλ' όμως «ου τετέλεστα». Η πολιτική Ρωμηοσύνη εν Φαναρίω και το καθηγιασμένο μαρτυρικό Φανάριο εν τη πολιτική Ρωμηοσύνη και μετ' αυτής «ου τετέλεστα». Και μόνον ο ήχος της καμπάνας στις ορθόδοξες εκκλησίες των Ρωμαϊκών κοινοτήτων της Παναγιοβάδιστης Βασιλεύουσας αποκαλύπτει το «εν αλώσει ανάλωτον» της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας και του Ρωμαϊκού Γένους.

Όλα στην Πόλη είναι ζωή και ζώσα μνήμη ουχί ως νεκρό απολίθωμα της ιστορίας αλλ' ως ζώσα εμπειρία εν κοινωνία ζώντων και κεκοιμημένων, οι οποίοι φράσουν τα απύλωτα και ασεβή στόματα των κατά καιρούς Κασσάνδρων, που ως αριθμολάγνες μωρές γραίες ηδονίζονται εμπαιθώς με τον μωρό υπολογισμό των αριθμών, όπως ο της Πέργης Επίσκοπος Ευάγγελος, δι' ευθείας και ηχηράς γραφής γράφει: «*Ποιός μπορεί ν' αγνοήσει στην Πόλη αυτό τον κρότο των αψύχων, κι αυτό το ψιθύρισμα των ζώντων; Αυτή τη φωνή του λόγου των όντων; Και ποιός είπε πως είναι άψυχα τα χοϊκά κι οι ιστορήσεις τους, η ύλη και το τρίξιμο του καιρού τους; Ποιός είπε πού είναι εφήμερες και οι δεήσεις, οι ευχές, οι αναφορές μας για την Πόλη, για τη Ρωμηοσύνη; Τότε γιατί λαξεύτηκαν στην πέτρα, γιατί συντάχτηκαν, γιατί σφραγίστηκαν;... και δεν θα προσευχηθούμε εμείς για την Πόλη μας, για την Πόλη; «ουκ αντάδωμεν τω λόγω του Θεού;». Δεν θα τραγουδήσουμε τους στίχους του Θεού; Για μας μιλούνε, για την ιστορία μας, για το πέρασμά μας, για τον πολιτισμό μας, θέλουμε κι εμείς να υπάρχουμε στην Πόλη του, ν' ανάβουμε κεριά στο όνομά του, να μας φωτίζει, να μας σκεπάζει να μην κρυώσουμε, να μη χαθούμε... Απόπου την ακροαστώ την Πόλη, νιώθω την εκκωφαντική σιωπή της. Αισθάνομαι ν' αναπνέει με χίλιους παλμούς, αντηχήματα των χιλιάδων ιερωμένων και των μυρίων ευχετών των ποικίλων θρησκευμάτων της, που σαν ηχώσημα οι προσομολογίες τους σχηματίζουν την ίδια πάντα ευχή: «Υπέρ της πόλεως ταύτης...». Νάναι πρώτα η Πόλη και τα της Πόλης μέσα στη μέριμνα του παντοδυνάμου...».*

Γράφθηκε τραγικώς από άνομες χείρες και ειπώθηκε από δυσεβή χείλη και τούτο, ότι δηλαδή «γήρασε πια η πολιτική Ρωμηοσύνη. Εις μάτην ασχολούμεθα με αυτούς που αργοπεθαίνουν ένας-ένας τόσο στο φανάρι όσο και στην πολύβοη αλλόφυλη και αλλόθρησκη Istanbul». Σε αυτούς τους «βολεμένους του καναπέ», τους άνευ αιδούς και νοήματος ζώης ζώντες ριψάσπιδες του Γένους, έρχεται ως αποστομωτική απάντηση, ως ηχηρό ράπισμα και κραταιός κόλαφος η διαχρονική ρήση του αιιδίμου εν Πατριάρχεις Μεγάλου Αθηναγόρου του Α', ο οποίος έβλεπε την Ρωμηοσύνη «με την άλω του Γένους», ως «μορφή αποστεωμένη», αλλ' ουχί πίπτουσα και νεκρά. Τους θεοπνεύστους και εμπιλοσόφους, θεία εμπνεύσει, λόγους του Μεγάλου Αθηναγόρου, υπομνηματίζει ενσόφω γραφή ο της Εκκλησίας Πέργης αιιδίμος Ιεράρχης Ευάγγελος, ο οποίος «ιδίους ώσιν» άκουσε τους προφητικούς και αποκαλυπτικούς αυτούς Πατριαρχικούς λόγους, γράφων: «*Με την άλω του Γένους». Φράση του Πατριάρχη Αθηναγόρα. Την είπε σε μιá ομιλία του για τη Ρωμηοσύνη στη Βλάγκα. Στη μνήμη των Αγίων Θεοδώρων. Είναι στεφανωμένη, είπε, «με την άλω του Γένους». Με το φωτοστέφανο του Γένους. Πού το σκέφτηκε;*

Με «άλω», έβλεπε τη Ρωμηοσύνη. Με στεφάνι σαν των αγίων στις εικόνες. Δηλαδή με στίγμα μαρτυρίου. Όμως αστραφτερό.

Όπως η λάμψη του κύκλου του ήλιου και της σελήνης, σε ορισμένες ώρες τους. Όπως η σπίθα του ματιού μας, ανάμεσα στη σφενδόνη και στην ίριδα... Ύστερα τη χαρακτήρισε και μορφή αποστεωμένη τη Ρωμηοσύνη. Με ρουφηγμένο το πρόσωπο και με ολάνοιχτα τα μεγάλα και βαθουλωμένα της μάτια, που τ' απόδινε στην εγρήγορσή της. Στη βιασύνη της να οσφραίνεται τα πάντα. Και στη μυστική προσευχή της... Ένα μυστήριο η Ρωμηοσύνη, μέσα σε μιá Πόλη Θεοφύλακτη. Και σε μιá Εκκλησία Θεοτοκοφρούρητη. Και αντιστρόφως. Η Πόλη, ένας «τόπος αγιάσματος».

Ο αιιδίμος μέγας Ίμβριος Αρχιεπίσκοπος Βορείου και Νοτίου Αμερικής Ιάκωβος (Κουκούζης) σε γράμμα του, υπό ημερομηνία 6 Ιουνίου 1973, προς τον Μητροπολίτη Πέργης Ευάγγελο για το βιβλίο του «Ναός Χάριτος», έγραφε: για την πονεμένη και αθάνατη

πολίτικη Ρωμηοσύνη: «Στο μαντηλοδεμένο κεφάλι της, αιώνες τώρα σωριάζονται μελαγχολικές και ευφρόσυνες σκέψεις· άσπρα μαλλιά και ρυτίδες. Περήφανο όμως και αχαμήλωτο, σαν κολώνα ναού το κεφάλι αυτό, αγγίζει τον ουρανό και στις γαλάζιες μέρες και στις μουντές». Κι αν πάλι η πολιτική Ρωμηοσύνη μετά από αλλεπάλληλες αλώσεις εκφαινεται σήμερα ως η «ράτσα της λιγοσύνης», όπως εύστοχα ο Πέργης Ευάγγελος στα μυσταγωγικά γραπτά του μνημονεύει την γραφή του Οδ. Ελύτη, εντούτοις τα πάντα αίρονται με την αποκαλυπτική απόφαση του μεγάλου εν Πατριαρχικούς Ιεράρχαις αιοδίου Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος (+1989), ο οποίος τάδε γράφει: «Οι τριακόσιοι ίσως να είναι ολίγοι εις τα όμματα του αριθμοκράτου, εις τον λογισμόν του τεχνικού, εις την δίκην των περιστάσεων. Όμως οι ολιγότεροι των τριακοσίων είναι απειράριθμοι εις τα χείρας του Θεού. Διότι, μη λησμονώμεν ότι δύναται ο Θεός και εκ των λίθων τούτων εγείρει τέκνα τω Αβραάμ».

Ο κατά το εμπνευστικός, προφητικός και αποκαλυπτικός συναμφοτερον συγκερασμός της γραφής των αιοδίων Αρχιεπισκόπου Αμερικής Ιακώβου και Χαλκηδόνος Μελίτωνος εκφαινεται στην μυσταγωγική γραφή του θεοπνεύστου και αλήστου μνήμης Πέργης Ευαγγέλου, ο οποίος επιχειρεί την αποκαλυπτική τομή του μυστηρίου της αεί ζώσης πολιτικής Ρωμηοσύνης γράφων: «Η Ρωμηοσύνη της Πόλης αισθάνεται ανήσυχη, ταραγμένη. Και στεναχίζει. Κύρια αιτία, η λιγοσύνη της. Γενήκαμε ράτσα της Λιγοσύνης. Και αυτή η ετερότητα στη ζωή της, την ωθεί σε λύση, σε ελευθέρωση. Σε διάβαση μόνιμη και αδαπάνητη. Και φυσικά σε λύτρωση, που θα την απαλλάξει και από το αίσθημα της προσκαιρότητας. Γίνεται ασυμβίβαστη με το κατεστημένο και ζητεί αυθυπέμβαση. Πνεύμα «εγκαινίζον» επιζητεί και λόγον πίστεως. Και προσβλέποντας σε «υπέρ φύσιν» παρηγορία αποκτά «πρόσλημμα». Επικαλείται τη χάρη και δέχεται τη χάρη. Είναι η μοναδική υπαρξιακή επίνοιά της που αποβλέπει εις το «συζήν τω Θεώ» ή «έπεσθαι Θεώ»...

Τη Ρωμηοσύνη την παρομοιάζω με τους πρώτους Χριστιανούς. Ασφυκτιούσαν, κι όμως πλάταιναν τη σκέψη τους, κι ελευθέρωναν το είναι τους, προφέροντας μιά δίλεκτη φράση: «ελθέτω η χάρις»...».

Αυτή η «εν αλώσει ανάλωτος», υπερήφανη και με «αχαμήλωτη την κεφαλή», πολιτική Ρωμηοσύνη βιώνει υπαρξιακά και έως μυελού οστέων τα «στίγματα του μαρτυρίου» της και της Σταυραναστασίμου επέκεινα του κτιστού χωροχρόνου και της μωράς αριθμολογίας ή αριθμολαγνείας ενίων - τραγικώς και δυστυχώς ακόμη και εκ των ασεβών και αφιλαδέλφων φαναριομάχων ημετέρων - επειδή γνωρίζει να διαβάξει βιωματικώς τα «σημεία» της Του Κυρίου επιγείου παρεμβολής στην θεοτοκούπολη βασιλεύουσα.

Περί της πολιτικής Ρωμηοσύνης και του τηλαυγεστάτου μαρτυρικώς καθηγιασμένου και Σταυραναστασίμου Φαναρίου «ουδέν τετέλεσται», αλλά τα πάντα αδιαλείπτως, «παρεμβολή Θεού», «καινά γίνονται». Γι' αυτό ο μυσταγωγός του μυστηρίου Φαναρίου και της πολιτικής Ρωμηοσύνης Πέργης Ευάγγελος - σπανιώτατα το έπραττε - δίδει αυθεντική απόκριση στις μωρές γραφίδες και τα μωρά άρρητα ρήματα ενίων μωρών και αφρόνων, γράφων περί του θαυμαστού μυστηρίου της ανάλωτης εν αλώσει πολιτικής Ρωμηοσύνης: «Πολλά γράφονται τελευταία για τη Ρωμηοσύνη της Πόλης. Τα περισσότερα δυστυχώς αρνητικά ή απαισιόδοξα, ανιστόρητα ή και υστερόβουλα. Είναι προχειρολογήματα όψιμων ιδεολόγων, που θέλουν να τη βλέπουν χωρίς περαιτέρω μαρτυρία. Τη θλίβει τη Ρωμηοσύνη αυτή η στυγνή και αστάθμητη ενασχόληση αναρμοδίων με τα τίμια του Γένους. Αυτή η αρνητική συμμετοχή τους στην ώρα του πάθους της...

Δεν είναι ο οποιοσδήποτε λαός η Ρωμηοσύνη. Είναι ζυμάρι από τα χέρια του Θεού, που ζύμωσε φύραμα. Και τόκανε άρτιο για βρώση. Και πλήθαινε. Σαν τους πέντε άρτους της Αρτοκλασίας. Και σκορπίστηκε στις πέντε ηπείρους. Όλος ο κόσμος να πάρει κάτι από την ουσία του. Να γνωρίσει τα συστατικά του.

Η Πόλη για τη Ρωμηοσύνη είναι τόπος «νοητός». Όχι μόνον έκταση, όχι μόνον «τόπος μετρητός», με χόμα και μνημεία. Ούτε και απλή ιστορία. Είναι ένα βήμα διδαχής που αχρηστεύει την αξία των αριθμών. Κι είναι ακόμη ενσάρκωση παραδόσεων. Και τρόπος ζωής. Μέσα σ' αυτή την ελεημένη διάστασή της, ο Ρωμηός γίνεται ένας ήρωας. Φίλος ηρώων και αγίων. Αφού αυτούς καθημερινά επικαλείται, μαζί με τη χάρη που τον επισκιάζει. Εκπροσωπεί ένα ήθος ασκητικό της Ορθοδοξίας, χωρίς να είναι ψευδαισθήσεις ασύμφορης φυγής στον έξω κόσμο. Μ' αυτή του τη συγκράτηση, δίνει και στο Φανάρι τη δυνατότητα να ενσαρκώνει και να κηρύττει την υπερβατική του Οικουμενικότητα. Ωραιζόμενος από το ορθόδοξο φέγγος, χρωματίζει τη χρονιότητά του με τη γοητεία της παλαιότητάς του. Και με μυστήριο που τον ωθεί έξω από τον περίβολό του, έξω από τη λαύρα του. Αυτά τον απογειώνουν...».

Όπου μακράν της Πόλεως κι αν ζει ο πολίτης Ρωμηός, την Πόλη ενθυμείται τόσες φορές όσες και οι αναπνοές του και ουδέποτε την λησμονεί, γιατί η Πόλη είναι Αλήθεια, η οποία υπερνικά την λήθη. Τούτη την αλήθεια εκφράζει και ο Κωνσταντινουπολίτης Μέντης Μποσταντζόγλου, ο οποίος τον Σεπτέμβριο του 1985 έγραφε σε ένα ποίημά του, υπό τον τίτλο: «Για τον ξενιτεμένο Κωνσταντινουπολίτη», τα εξής: «Πόλη Κωνσταντινούπολη πατρίδα μου χαμένη/ Βασίλισσα των πόλεων χιλιτραγουδισμένη./ Είσαι στον κόσμο ζακουστή από την ομορφιά σου/ για του Βοσπόρου τα νερά και την Αγιά Σοφιά σου./ Πόλη Κωνσταντινούπολη πατρίδα μου χαμένη/ η θύμησή σου στην καρδιά νοσταλγικά μου μένει/ κι' όσο κι' αν είμαι μακριά απ' τα άγια χώματά σου/ ο λογισμός μου βρίσκεται παντοτινά κοντά σου/».

Επειδή με το καθηγιασμένο Σταυρανάσιμο Φανάρι και η αεί ζώσα πολιτική Ρωμηοσύνη είναι η «εν θαύματι παρεμβολή Θεού επί της γης», και επειδή θαύματα γίνονται «τοις αξίοις και δυναμένοις οράν», ομιλησάτω ο Ν. Πολίτης διά της θαυμαστώθ θαυμασίας γραφής του: «Τούτω τω έτει (=1522) έδειξε ο Θεός σημείον τοιόνδε εν τη Κωνσταντίνου Πόλει, τη μεγάλη Κυριακή του Πάσχα. Το μεσονύκτιον ηγέρθησαν οι Τερβήσιδες, και υπήγαν εις την Αγίαν Σοφίαν, να σαλαβατήσουν κατά το έθος αυτών. Και ελθόντες εις τα προαύλια του ναού ήκουσαν ψαλμωδίαν, και ειδον και φως μέγα εν τω ναώ, και πλησιάσαντες εύρον τας πύλας ανεωγμένας και φωνάς ψαλμωδίας, το Χριστός ανέστη. Και ακούσαντες σπουδαίως έδωσαν γνώσιν του αφεντός, όστις ήλθεν σωματικός, και ήκουσεν και είδεν εν οφθαλμοίς, κελεύσας ίνα αναβούν εις τα ανηχούμενα (γρ. κατηγούμενα = κατηχουμενεία, γυναικωνίτης) να σκοπεύσουν μήποτε εστιν εξ ανθρώπων η τοιαύτη ενέργεια. Και ευθύς εξέλιπεν και το φως και η ψαλμωδία. Και πάλιν ώρμησεν, ίνα κόψη τους Χριστιανούς, ειμή πάλιν ο αυτός Πυριπασίας απέκοψεν αυτού την ορμήν».

Άραγε, τίς Θεός μέγας, ως ο Θεός ημών; Ανάστα Κύριε και κρίνον...